

Theo kế hoạch, y chỉ uống một ly huyết-ky, bút xong hai điều Salem quen thuộc rồi đứng dậy.

Y là Văn Bình, mà Văn Bình là kẻ ăn chơi để vương nên y ném xuống bàn tờ giấy 500 không lấy lại tiền thối.

Chiếc Jensen vẫn nằm nguyên ở chỗ cũ. Y huyết sáo miện, rút chìa khóa, sửa soạn mở cửa.

Chợt y thấy một cô gái tuyệt đẹp, mặc minijupe đang dán mắt vào lớp sơn trắng bóng loáng. Y mỉm cười với nàng. Nàng mỉm cười lại, giọng chưa đầy ao ước :

— Xe ông đẹp quá. Đẹp nhất Sài Gòn.

Y nhún vai :

— Cô cũng đẹp. Đẹp nhất Sài Gòn.

— Nhưng tôi chưa bằng một phần mười cái xe của ông. Từ nhỏ đến lớn, tôi thăm mơ cơ hội được ngồi trên xe đua, phóng ra ngoại ô để hưởng hơi gió mà chưa đạt.

—Ồ, tưởng gì... Có muốn đi đâu ?

Cô gái reo lên :

— Ông bằng lòng à ? Trời ơi, vậy còn gì bằng... Đi xa lộ giờ này thì thật thần tiên.

Nếu cô gái không gạ gẫm, y cũng mở cửa mời lên và lái lên xa lộ Biên Hòa. Lên xa lộ, chứ vượt giải Trường Sơn, lái ra Huế nữa, y cũng sẵn sàng.

Phương chi ôn. Hoàng đã dặn cô hẳn rành rẽ. Ông Hoàng lưu ý tới kế mỹ nhân, một kế xưa như trái đất dùng đi dùng lại hàng triệu lần mà anh hùng cái thế vẫn đút đầu vào bẫy một cách ngây thơ và dại dột. Theo lệnh ông Hoàng, trong trường hợp đối phương dùng mỗi gái đẹp, y phải

dùng kích si tình, rồi mở rộng con mắt, chờ đợi. Đối phương dùng mỗi gái đẹp, nghĩa là muốn bắt sống, không chết. Trong khi y lái xe rời thành phố, chắc chắn hững bóng đen vô hình của Sở Mật vụ sẽ bám sát sau lưng.

Ông tổng giám đốc không dặn dò, y cũng biết. Y không còn là nhân viên hạng Lét, miệng đầy hơi sữa nữa. N. hĩ vậy, y phá lên cười. Tiếng cười đắc thắng của gã đàn ông tự ti trùm lấp cả tiếng rú của chiếc Jensen vô địch đường trường.

Cô gái giạt mình :

— Anh cười gì thế ?

Y nheo một mắt :

— Tôi cũng chẳng hiểu nữa.

Giọng cô gái trầm hẳn :

— Nghe giọng cười của anh, em sợ quá.

— Sợ ai ?

— Sợ anh.

Gã đàn ông nin lặng. Cô gái lạ mặt cũng nin lặng. Chiếc Jensen băng băng ra khỏi cầu Phan Thanh Giản. Xa lộ trắng nhựa thênh thang trước mắt.

Trời đã tối hẳn. Xa xa, đèn nê-ông trên cầu xa lộ đã bật sáng, vẽ một con rắn khổng lồ ngoằn ngoèo trên nền mây tím sẫm. Gió mát thổi từ vù vù, làm tóc cô gái bay tạt vào miệng, vào mũi, vào mắt gã đàn ông. Mùi tóc thơm thơm, pha lẫn hương thơm hăng hắc của đồng cỏ bên đường làm y bàng hoàng trong giây phút.

Suýt nữa, y quên nhiệm vụ. Ông tổng giám đốc đã nhấn mạnh từng chữ một :

— Thận trọng, thận trọng và thận trọng.. anh

nhớ chưa? Nhân viên của Sở sẽ rượt theo anh, nhưng tính mạng anh hoàn toàn trong tay anh. Có thể trong một giây đồng hồ sơ ý, anh sẽ bị di súng vào mông tang và lấy cò. Trong khi lái xe, anh hãy để ý nhìn người ngồi bên. Một cử chỉ khả nghi, như bàn tay bỏ vào xách, như liếc vào kính chiếu hậu, có thể làm anh mất mạng oan uổng.

Y rợn người như vừa thấy ma. Dầu y đã được huấn luyện đầy đủ để đối phó với mọi hoàn cảnh bất ngờ, y vẫn sợ. Y lại sợ hơn bao giờ hết.

Đột nhiên, y thêm sống. Y cảm thấy lao đầu vào cuộc phiêu lưu mệnh mông này là xuẩn động. Tinh gan dạ cố hữu của gã đàn ông hăng say với cuộc sống hiểm nghèo vụt biến đâu mất, nhường chỗ cho những cảm nghĩ cầu an và ủy mị.

Quay về.. y phải quay về Sài Gòn, gõ cửa văn phòng tổng giám đốc, xin ông Hoàng đề cử người khác tiếp tục trò ú tim này với địch. Đến phút này, y mới biết chưa thể so sánh với Văn Bình. Thà rằng đứng trước thần Chết, trở tài ba và mưu mẹo để thoát thân, chứ như thế này, không biết thần Chết ở đâu, thần Chết xuất hiện dưới hình thức nào, y sẽ phải dừng tim mà chết.

Khi ấy, cô gái ngồi thu hình vào góc, không xán lại gần vô-lãng, dùng bàn tay vuốt ve gã đàn ông như hồi nãy nữa. Nếu đọc được gan ruột của nàng, y sẽ thấy là nàng cũng sợ. Nàng cũng sợ một cách vu vơ, nhưng thấm thía.

Bỗng nàng buột miệng :

— Anh ơi...

Nàng muốn nói tiếp song một ma lực đã chặn nghẹn cổ họng. Như đánh hơi thấy nguy hiểm chết

người, gã đàn ông mồm môi, đập thẳng. Chiếc Jensen đang phóng gần 150 cây số một giờ lao sang bên trái, rồi tràn sang bên phải, dưới áp lực của bàn thắng đĩa cực mạnh. Hoảng hốt, gã đàn ông vội xuống số 3.

Nhưng định mạng không cho phép y lưu lại trên cõi thế này nữa.

Y khám phá ra thần Chết thì đã muộn. Quá muộn... Không phép lạ nào của loài người có thể cứu sống y nữa..

Vì thần chết đã ra tay bằng một tiếng nổ. Tiếng nổ long trời lở đất.

Tiếng nổ từ vị tay của cô gái phát ra. Thỏi son của nàng chừa bên dưới một chấtnổ kính khùng. 10 gờ-ram chất nổ này có tác dụng bằng 10 kilô lát-tích.

Chiếc Jensen bất kham đã dừng lại một cách ngoan ngoãn. Nhưng chỉ dừng lại để rồi biến thành một đồng sắt méo mó, và một đám cháy đỏ ối.

Gã đàn ông và cô gái tan xác trong chớp mắt. Cả hai bị chết mà không biết tại sao mình chết. Cô gái đáng thương hơn gã đàn ông nhiều vì không biết thỏi son là ngòi nổ. Người ta đã lên bỏ vào vị da của nàng. Người ta thuê tiền nàng, nói là nàng quyến rũ gã đàn ông xinh trai, chủ nhân của bầu vật xe hơi Jensen Interceptor.

Nàng hỏi « quyến rũ để làm gì » thì người ta đáp :

— Rõ khờ khạo như mán rừng xuống chợ... Vợ hẳn muốn ly dị để đi với người khác. Hẳn cũng vậy, hẳn mong được sớm ra tòa. Song phải có cơ mới bỏ nh u được. Vợ hẳn sẵn sàng bỏ ra

hai trăm ngàn đồng. Hai trăm ngàn đồng để mua một chiếc xe hơi từ Sài Gòn lên xa lộ Biên Hòa, chưa đầy nửa giờ là giá đắt nhất thế giới. Giá tôi là đàn bà thì năm ngàn bạc tôi cũng vô ấy, huống hồ hai trăm ngàn...

Em đi nháy, món hàng chục đôi giày, rách hàng chục cái áo, tiêu thụ hàng trăm hộp kem phấn, vị tất để dành được hai trăm ngàn. Thế nào, bằng lòng chưa ?

Dĩ nhiên là bằng lòng. Công việc xong xuôi, nàng sẽ về Sài Gòn lãnh tiền.

Song nàng đã chết thảm thương gần đường rẽ vào cư xá đại học Thủ Đức.

Một phút sau tai nạn, xa lộ đã bị nghẹt cứng. Hai chiếc xe Hoa kỳ sơn xanh, gắn đèn đỏ tròn trên mũi, của cảnh sát xa lộ, túc trực gần tán cây rú kèn phóng tới.

Nhưng một nhóm người khác đã có mặt tại chỗ trước cảnh sát. Họ gồm ba người. Một người ngồi lại trên xe, một chiếc Citroen đen sì, tróc sơn, song chạy nhanh không kém chiếc Jensen Interceptor. Hai người nhảy xuống chạy vội xuống ruộng.

Họ lắc đầu khi thấy hai nạn nhân cụt đầu, cụt chân nằm gác ền nhau trong xe giữa đồng lúa đ. ối. Nghe tiếng còi của cảnh sát cấp cứu, họ rút lui lên xe Citroen. Tài xế lạng lẽ lái về Sài Gòn.

Nhóm người này là nhân viên đặc biệt của ông Hoàng. Dọc đường, một người gọi vô tuyến về văn phòng tổng giám đốc.

— Alo, toàn lưu động TS xin báo cáo...Chúng tôi đến không kịp...

Mày vô tuyến vọng ra tiếng khàn khàn nghiêm nghị :

— Không kịp ra sao ?

— Thưa, họ chết rồi. Xe Jensen bị nổ tung.

— Còn người đàn bà ?

— Cũng chết.

Cách xa lộ 5 cây số, ông Hoàng đang ngồi trầm ngâm trong văn phòng bí mật ở Khánh Hội. Nghe hết, ông quay lại thờ dài với Nguyễn Hương :

— Đáng tiếc. Tôi không muốn hắn chết.

Ông đứng dậy, hai bàn tay xoa vào nhau :

— Cô xem lại chức thư của hắn. Hắn muốn gì, cô sẽ cố gắng thỏa mãn.

Nguyễn Hương mở cửa định ra ngoài thì ông Hoàng gọi giật lại :

— A, còn chuyện này nữa. Bắt đầu ngày mai, cô có thể dọn văn phòng về trụ sở công ty điện tử Nguyễn Huệ, không phải ăn thân nữa. Cô liên lạc ngay với Z.28, dặn anh ta lại trình diện tôi. Thời gian nghỉ ngơi đã chấm dứt.

— Thưa, còn Quỳnh Loan ?

— Cũng vậy.

— Thưa, liệu đối phương định chỉ chiến dịch ám sát Z.28 chưa ?

— Tôi chưa thể trả lời dứt khoát. Việc này còn tùy thuộc nhiều yếu tố căn bản. Nếu họ định nhử người lái xe Jensen bị giết trên xa lộ là Văn Bình thì họ sẽ định chỉ hoạt động. Nhược bằng...

Ngừng một phút như để lấy giọng, ông Hoàng nói tiếp :

— Tuy nhiên, tôi vẫn hy vọng mạnh mẽ là

chúng ta đã thành công. Có hãy dịch thân theo dõi đợt hai của kế hoạch.

Nguyễn Hương nhân nha đưa cầu bút chi lên môi :

— Thưa, về việc liên lạc với báo chí ?

Ông Hoàng gật đầu :

— Phải.

— Tôi sẽ gọi ngay cho nhân viên của ta ở Việt tấn xã.

— Không được. Ban Chuyên môn đề nghị với tôi nên dùng Việt tấn xã để loan truyền tin tức Z.28 bị giết, nhưng tôi cảm thấy bất lợi. Việt tấn xã là cơ quan thông tin bán chính thức. Chúng ta nên nhờ người ngoài, tiện hơn. Tiện nhất là một cơ quan thông tấn ngoại quốc nào đó, thường được nổi tiếng là khách quan, và chuyên xía vào những tin tức mật.

— Vâng. Tôi sẽ nhờ hãng Reuter.

— Phạm Liệu phải không ? Có nói với hần rằng tôi rất bằng lòng. Sáng tháng, hần đưa vợ qua Nhật để sửa mũi. Nghe nói mũi vợ hần là nguyên nhân làm cơm chẳng lành, canh chẳng ngọt. Tuần tới, hần sẽ có ba ngàn đô la để trong trương mục của hần ở Đông kinh. Hồi ấy, nếu ba ngàn còn thiếu, tôi sẽ chuyển ngân thêm.

— Thưa vâng.

Công việc đã xong. Ông Hoàng nhìn đồng hồ (không phải đồng hồ tay mà là đồng hồ quả lắc cỡ lớn sẽ treo trên tường, như muốn pha trò với những dụng cụ điện tử trong phòng), rồi gật gù :

— Hừ, còn sớm chán.

Nguyễn Hương lặng thinh.

Nàng không muốn cho ông Hoàng biết là đồng hồ đã chết máy từ ba ngày nay. Đồng hồ này là một trong những kỷ vật của cuộc đời hồ hải mà ông già còn giữ lại. Bà Maria, vợ ông, đã sắm nó ở Ba lê, một ngày trước khi thiệt mạng. Về nước, ông mang nó theo, luôn luôn treo ngay ngắn trước mặt. Vì nó quá cũ nên mỗi khi hỏng Nguyễn Hương phải chạy đôn, chạy đáo mới tìm được bộ phận mới để thay thế. Bản việc, nàng đã quên bẵng.

Không hiểu sao từ ít lâu nay, ông Hoàng thường nhắc đến bà Maria. Nguyễn Hương sợ rằng ông chẳng còn sống bao lâu nữa. Có lẽ đó là những phút tình cảm riêng tây cuối cùng của ông.

Nàng ngồi im như pho tượng trước bàn giấy đầy hồ sơ. Bỗng dưng hai giòng nước mắt từ từ lăn trên gò má.

oOo

Kế hoạch của ông Hoàng đã được thi hành đúng với dự tính. Phóng viên Phạm Liệu của hãng thông tấn Reuter hấp tấp làm tin, điện về Luân đôn.

Sáng hôm sau, tin này được tường thuật trong bài phát thanh hồi 6g45 của đài bá âm BBC, phần Việt ngữ. Vì đó là tin trọng đại, ngàn năm một thuở, nên đài BBC đã kèm thêm một đoạn bình luận.

Đại đề đài BBC loan tin như sau :

« Theo tin điện của phái viên Reute thường trực tại Sài Gòn, thì một vụ ám sát vô cùng quan trọng vừa xảy ra, hồi tối hôm qua, cách thủ đó Nam Việt 5 cây số.

«Nạn nhân là một yếu nhân tình báo Nam Việt dường như là đại tá hiện dịch, biệt phái sang sở Mật vụ, một cơ quan bí mật tuyệt đối mà lãnh tụ là một ông già, thường được gọi là ông Hoàng.

«Vi các công sở Nam Việt đóng cửa, lại là đêm chủ nhật nên phái viên Reuter chưa thể xin giới hữu trách xác nhận danh tánh nạn nhân và chi tiết của vụ ám sát.

«Theo phái viên Reuter, thì nhân vật tình báo hữu danh này đã thiệt mạng trong một vụ bom nổ. Một trái bom kỳ lạ đã nổ trong xe hơi riêng của ông, trong khi ông đang lái xe trên xa lộ với một người bạn gái. Người đàn bà này cũng thiệt mạng.»

Hai giờ sau bản tin đặc biệt của đài BBC, phóng viên Phạm Liệu chuyển đi một bức điện khác, nội dung như sau :

«Tiếp theo vụ ám sát hồi hôm, chúng tôi được biết thêm nạn nhân dường như là đại tá Văn Bình, bí hiệu Z.28. Đại tá Văn Bình được coi như là điệp viên tài ba và đặc lực nhất Nam Việt, và nhất cả Đông nam á. Các lãnh tụ điệp báo tây phương đều đồng thanh nhìn nhận đại tá Văn Bình là một trong 4, 5 điệp viên cơ khôi còn sống trên thế giới.

«Chúng tôi nói là « dường như » vì nhà hữu trách điệp báo ở Sài Gòn không chịu tuyên bố gì hết. Tưởng cần nói rõ thêm rằng trong quá khứ, điệp báo Nam Việt thường giữ thái độ kín miệng. Tuy nhiên, nguồn tin của chúng tôi rất chính xác. Và lại, mặt nhân vật thân cận với ông Hoàng, lãnh tụ điệp báo Nam Việt, không cãi hình tin này.

Bức điện của Phạm Liệu là một trái bom t.n tức, tiếp theo trái bom nổ trên xa lộ Biên hòa.

Các hãng thông tấn quốc tế ở Sài Gòn vội vàng trích đăng, và phái nhân viên tới phỏng vấn những nhân vật điều khiển chính quyền.

2 giờ chiều. Phạm Liệu đánh bức điện thứ ba:

«Phát ngôn viên thường lệ của ông Hoàng cho biết là thượng cấp cấm không được tuyên bố. Vụ ám sát này là một sự thất bại ghê gớm cho tình báo Nam Việt. Dường như chủ mưu là KGB.

«Sở công an gọi điện thoại đến trụ sở Reuter ở Sài Gòn, yêu cầu Phạm Liệu, phóng viên phụ tá người Việt, đình chỉ loạt tin về vụ ám sát. Giám đốc trụ sở Reuter hỏi lý do thì họ trả lời là theo lệnh trên.» ✓

3 giờ chiều.

Tình hình vụt trở nên nghiêm trọng. Các nhật báo Việt ngữ bầy bôn la liệt trên lề đường, với hàng tit to tướng loan tin của Reuter. Nhiều báo lại dậm thêm mắm muối cho vụ ám sát thêm huyền bí. Những điều định giấu điếm đã được quyền thứ tự phơi bày ra trước thanh thiên bạch nhật.

4 giờ chiều. Phạm Liệu đánh bức điện thứ tư về Luân đôn, với nhiều chi tiết giạt gân. Nhưng bức điện này đã được chặn lại. Hãng thông tấn phản đối với nhà hữu trách. Sau cùng, bức điện được chuyển đi. Trái bom tin tức đã bện thành trái bom quân sự và chánh trị quốc tế.

7 giờ tối.

Một cuộc họp báo khẩn cấp được triệu tập, gồm 200 phóng viên trong và ngoài nước tham dự. Một phóng viên đã tường thuật lại cuộc họp báo này bằng lời lẽ như sau :

«Cơ quan an ninh Nam Việt đã cực lực đình